

Maria Magdalene
Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"

*Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod og græd, kiggede hun ned i graven ...
Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun ser Jesus stå der ... (Joh, 20,11 og 14)*

Påskemorgen.

Den første dag i ugen. En sejrs morgen.

Men Maria Magdalene var ikke alene ved graven. Dette stærke kapitel, skrevet af en apostel (læs det langsomt igennem nu), fortæller, at både han og Peter kom til graven. De var tre, der løb denne tidlige solopgang. Efter at Maria havde opdaget, at stenen foran graven var taget bort, løb hun til det hus, hvor hun vidste, at de elleve holdt til. Det hastede med et bud. Da var det, at Peter og Johannes begav sig af sted. Vi læser: - De løb sammen, men den anden discipel løb hurtigere end Peter og kom først til graven (v. 4).

Et påskemorgens kapløb.

Farlig hast

Noget undrer os i denne stærke påskemorgen-skildring. Dette: - Hvorfor viste Jesus sig ikke for de to forpustede disciple? Begge havde jo på en speciel måde stået Jesus meget nær i forkyndelse og oplevelser under vandringerne gennem landet i løbet af de sidste to-tre år. Johannes nævner i beskedenhed ikke sit eget navn i denne skildring. Kun »den anden discipel«. I en anden sammenhæng i evangelierne tilføjer Johannes: »ham, som Jesus elskede«. En åndelig beskedenhed til glæde for Jesus og velbehag for jorden. Så stor i sin beskedenhed, at Herren til sidst åbnede himmelportene over øen Patmos, så denne apostel kunne give jorden »Åbenbaringsbogens bog«. Havde denne broder med det vågne, ømme sind og sin dybe hengivenhed i efterfølgelsen ikke også behov for et nyt møde med Mesteren? Alligevel viste Jesus sig ikke for ham i denne morgenstund. Eller Peter?

Ingen i discipelflokken havde så stærkt et behov for et gensyn med Jesus som netop denne evnerige, men impulsive og svigtende medarbejder. Hans særegne temperament havde givet sig udslag til begge sider. På ypperstepræstens gårdsplads svor han, at han ikke kendte den mand fra Galilæa, som netop da blev hudstrøget og tornekrønet. Et ord fra en tjener i huset, som tilfældigvis kom forbi kulilden, udløste denne bedrøvelige svigten hos en ung kandidat efter tre års »vandreseminar«.

Men straks vælder angeren frem, stærk og tung, fra en ung discipels indre. Han rejste sig fra varmen ved bålet, hvor han havde søgt sammen med embedsboligens vagtfolk. Han gik så ud for at græde. Traditionen fortæller, at han der i natten fandt tilbage til Getsemane til det oliventræ, hvor han sov, mens Jesus bad. Det var et blik fra Jesus uden ord, der vækkede dette sendebud ved bålet. Jesus blev netop da fornedret ført over gårdspladsen. Der kom blodspor i de slidte sten. Jo, hvem trængte vel som apostelen Peter til at møde Jesus igen. Til at bede om tilgivelse, og til fra den opstandne Herre at høre det i solopgangen: - Alt er tilgivet og glemt!

Sådan ville fortroligheden være genoprettet. Fællesskabet i orden. På ny at måtte lytte. Opleve fortsat at være elsket af Mesteren. At være lukket ind i det gode åndelige fællesskab.

Og så tilbage til vort spørgsmål:

- Hvorfor viste Jesus sig ikke for de to, Johannes og Peter? Du har sikkert opdaget det, da du læste bibelafsnittet langsomt igennem. De havde sådan et hastværk.

De tog sig ikke tid ved graven. Forpustede efter spurten fra salen kigger de begge ind i graven, som var hugget ud i bjerget. Ser ligklæderne. Peter så lidt mere end Johannes, nemlig det klæde, som var lagt over Jesu ansigt. Døde ting så de. Noget efterladt. Så gik disciplene hjem igen (v. 10).

Vi bliver bedrøvet over denne triste afslutning. Og jeg tror ikke, de løb om kap på hjemvejen. De gik langsomt op ad trappen til salen - til de ni, som venter. Og de ni læser historien i de to ansigter.

Budskab om døde ting skaber ikke liv. Ligklæder bringer ingen trøst. Selvom Peter kan tilføje, at han

også opdagede, at Herrens ansigtsklud lå pænt sammenlagt for sig selv.

Et suk gik gennem salen, da de to nu sætter sig. De var ikke forpustede efter en spurt op ad trapperne.

Hvad var fejlen? Hvad svigtede i denne morgentime?

De tog sig ikke tid ved graven. Tid til at vente i tilbedelse. Tid til nogle minutter i en skuen mod Faderen - den vej, deres Herre havde vist dem.

En farlig hast hos disciple.

Ikke tid. Derfor gik de også glip af noget vidunderligt - det, som Maria Magdalene fik lov at opleve. Og vi følges med de to. Vi hverken kritiserer eller bebrejder. Vi ligner dem nemlig sådan. Guds børn haster gennem en dag uden tid til en stille stund. Muligvis uden trang til det. Da er dødstegnene endnu farligere. Vi forsømmer nok ofte at vente i vor enebøn og være stille for Herren. Måske er det i den stille venten, at han kommer til os. Kommer med svar. Kommer med favnen fuld. Med morgendug. Med levende vandstrømme før min travle dag. Et pust over mig, der venter: - Tag imod Den hellige Ånd! Sådan gik det senere med de elleve, da de ... ventede.

Åndelig hunger og længsel efter Jesus og hans gaver er min åbne dør mod giveren, som pejlede sig ind til mit ståsted. Men han finder mig måske ikke, når han når frem. Jeg havde ikke tid til at vente. Mit Jesusliv var kommet ind i et farligt hastværk.

Er dit også det?

Maria Magdalene

Med hende er det anderledes. Hun tager sig tid. Hun kom før de andre. Og hun bliver der længere. Hun bliver stående grædende ved den tomme grav. Hendes redningsmand er borte. For det var han netop.

- Da han var opstanden tidlig om morgenen på den første dag i ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde ånder. (Mark. 16,9)

Ved sit første møde med Jesus var hun besat. Ikke kun af en, men af syv onde ånder. Og vi, som har mødt den slags mennesker i vor tjeneste ude, ved, at en ond ånd er nok til at gøre mennesket til en Djævel og hjemmene til et Helvede. Jesus drev alt dette onde ud af hende. Fra det øjeblik kom hun også ind i Jesu følge på en stærkt aktiv måde.

- Og det skete i tiden derefter, at han vandrede om fra by til by og fra landsby til landsby og prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige; og de tolv var med ham og ligeledes nogle kvinder, som var blevet helbredt fra onde ånder og sygdomme; det var Maria, der kaldes Magdalene, af hvem syv onde ånder var faret ud, og Johanna, der var gift med Herodes' husfoged Kuza, og Susanna og mange andre, som gik dem til hånde med det, de havde. (Lukas 8,1-3)

Kvinden, der står tilbage ved Jesu tomme grav i gråd, er altså ikke hedning, er ikke et ufrelst menneske. Det er et menneske, der har mødt Mesteren, Jesus Kristus i magt og væld, og som Frelseren. Hun er kommet ind i hans følge. Fundet hans spor i tjeneste og hengivelse. Det, der skildres i Lukas-evangeliet er vel jordens første missionskreds - en kvindekreds. Der blev Maria medlem. Jesus stiftede ingen organisation eller noget kirkesamfund. Som ganske ung kristen undrede jeg mig over, hvor Jesus fik sine midler fra. Han selv og de tolv var jo i deres bedste alder med en god appetit. Ofte måtte de vel også overnatte på herberger rundt om i landet. Ikke alle steder var der Betaniahjem at tage ind i.

Indtil jeg en dag kom til dette afsnit. Da var det, at det formede sig for den unge mand, hvad det vil sige at være en kristen: Frelst, følge, tjene med det, jeg ejer.

- Gik dem til hånde med det, de havde! Hvilken opgave. I dag er den vor.

Men nu er lederen, Jesus, blevet borte for Maria Magdalene. Det var de tolv også, som var med ham. To kom netop ved hendes side ved graven. Men også de er pludselig borte igen.

Men hun bliver. Hun græder og venter. Så begynder der pludselig at ske noget.

1. To engle (v. 12)

Maria havde kigget ind i graven. Og havde opdaget disse to, som sad derinde. Historikerne fortæller

os, at de rige ved den tid lavede disse klippegrave rummelige. De havde råd til det. Der plejede også at være sæder hugget ud i to af væggene. Sådan var det i den grav, Josef af Arimatæa havde gjort klar til sig selv. Skriften siger, at han var en rig mand.

Maria får altså lov til at opleve liv derinde i graven. Og englens glans overstråler både ligsvøb og ansigtsdug. Vi aner, at Marias tårer standser. Løn for længsel, for ventetid og for tårer.

2. Hører ord (v. 13)

I dag har vi det skrevet i Bibelen. Vi har Ordet, det havde Maria ikke. Derfor kom der sendebud med ord.

Der er noget gribende og meget alvorligt i Marias oplevelse ved graven - som et troende menneske. En udvikling. Noget fremadskridende. Vækst i kendskab. Sådan er der noget tilrettelagt for hvert enkelt Guds barn. Sandheder, vi må bringe Kristi menighed: -Vækst og modning som troende. Paulus var missionær og havde været omvandrende prædikant i mange år, da han udbrød: - sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde ... (Ef. 3,18-19).

Marias oplevelse alene der ved graven taler til os netop om denne paulinske sandhed. Og så som det tredje:

3. Jesus står der (v. 14)

Tårer, ord, Jesus. Men hun måtte vende sig om, før hun fik øje på Jesus.

Og det er muligt, at et eller andet Guds barn, netop nu under læsningen, bliver standset af Den hellige Ånd. Du er kommet ind i en sløvhedsperiode som kristen. Optaget af mange, mange ting. Det er længe siden, du fandt tid til en stille stund med Ordet i bøn, venten og længsel. Nu er det, som noget vågner til live igen. Jesus vil så gerne åbenbare sig for dig på ny. Han vil igen tage sig af dig. Men der er noget i dit liv, som du må vende dig fra for at få Jesus at se på ny.

Om Maria står der:

- Vendte hun sig om, og hun ser Jesus stå der ... (v. 14).

Er du nu villig til at vedgå, erkende og vende dig bort fra det, Den hellige Ånd overbeviser dig om som en hindring for at få Jesus at se? Når du ser Jesus, får du del i det, Paulus har sagt os - hele Guds fylde!

4. Maria som budbærer

Nu kunne Maria have spundet sig ind i den stærke oplevelse ved graven. Englesynet, ordene og så det personlige møde med den opstandne Jesus. Men det får hun ikke lov til.

- Gå til mine brødre! lyder ordren (v. 17).

Og opgaven var sikkert ikke vanskelig for Maria denne morgen. Hun trækker sine vide gevanter sammen og løber. Ja, jeg tror, at nu er det denne discipel, der løber. To trin ad gangen op til salen. Døren åbnes på vid gab ind til de elleve modløse og sorgfulde. Forpustet og varm:

-Jeg har set Herren! (v. 18). Herren, Jesus Kristus.

Ikke ligsvøb og ansigtsklæde. Ikke engle eller skinnende klæder. Nej - Herren! Maria er midt i den Gudgivne oplevelse. Hun er på budbærerens plads. Ikke i en grøft til venstre eller højre.

Og salen vågner.

Ryggene rettes. Ansigterne lyser op. Et levende vidne er kommet op ad trappen. Solen bryder igennem. En tændt sjæl står inden for en dør, som alle glemte at lukke. Hun står der med et genskin af Frelseren selv.

- Kun den grebne taler griber! Sådan sagde den kendte (nu glemte) sigøjner-evangelist Gipsy Smith i en stor tale i metodistkirken Central Hall i London for mange, mange år siden. Det var ved et møde for prædikanter. hvor jeg havde vovet mig ind.

(Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen - Jesus møder sine svigtende børn -Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 23-03-